

များသူ

ဗုံသံထဲက မသိကိန်း

နိဒါန်း

ညနေပိုင်းဖြစ်သဖြင့် အနော်ရထာလမ်းတစ်လျှောက် လူတွေက ထုံးစံအတိုင်း စည်ကား ရှုပ်ထွေးလို့ နေသည်။ ။

သူက (၃၃)လမ်းထဲမှ ထွက်လာကာ လမ်း (၄၀)ဖက်သွားရန် ပလက်ဖောင်းအတိုင်း လျှောက် လိုက်သောကြောင့် စည်ကားရှုပ်ထွေးနေသော လူတွေနှင့်အတူ ရောပါသွား၏။

ပလက်ဖောင်းပေါ်မှာ ခင်းကျင်းဖွင့်လှစ်ထားသော တိုလီမိုလီ အရောင်းဆိုင်များကို ငေးမော ရင်း သူ ဆက်လျှောက်လာခဲ့သည်။ ။ ထိုသို့ လျှောက် လာပြီး (၃၄) လမ်းကို ကျော်ခဲ့ကာ (၃၅)လမ်းထိပ် အရောက် ...

“အိုး”

သူ့ဘယ်ဖက်လက်က လမ်းလျှောက်ရင်းအလွဲတွင် မျက်နှာချင်းဆိုင်မှ လျှောက်လာသော မိန်းကလေးတစ်ယောက်၏ ဘယ်ဖက်လက်နှင့် အမှတ်မထင် ပွတ်တိုက်မိသွားသည်။ ။

ဘာကြောင့်မှန်းမသိရဘဲ သူ့နှလုံးသားက တဆတ်ဆတ် ခုန်လာသည်။ ။ ထိုမိန်းကလေးနှင့် ပွတ်တိုက်မိသွားသော အထိအတွေ့က ခံစားချက်တစ်ခုအသွင်ပြောင်းကာ သူ့ရင်ဘတ်ထဲ တစ်ဟု န် ထိုး ဆောင့်တက်လာသောကြောင့်ပင်။

ကျောဘက်ကို ရောက်ရှိသွားပြီဖြစ်သော ထိုမိန်းကလေးကို လှည့်ကြည့်ဖို့ သူကြိုးစားကြည့်မိ သေးသည် ။ ဒါပေမဲ့မရ။ တစ်ခုခုက သူ့ကို ဆန့်ကျင်လျက်ရှိသည် ။

မိန်းကလေး၏ ဘယ်ဖက်လက်နှင့် ပွတ်တိုက်မိသွားသော အထိအတွေက ခုတိုင်အောင် သူ့ နှလုံးသားကို စပ်ဖျဉ်းဖျဉ်း ဖြစ်နေသေးတုန်းပဲ ရှိ၏။

သူ့ရင်ဘတ်ထဲက တလှုပ်လှုပ်ဖြစ်လာသည် ။ ပြီးတော့ ကြည်နူးသာယာသလိုမျိုးလည်း ခံစား ရ၏။ သူနှင့် လက်ချင်းထိလိုက်မိသွားသည့် မိန်းကလေးကို ရုပ်တောင် ကောင်းကောင်း သူ မမြင် လိုက်ရပေ။

မိန်းကလေးက သူနှင့်ဆန့်ကျင်ရာဘက်ကို ဝေးကွာသွားကာ သူ့အဖြစ်ကို သိလိုက်ပုံတောင် ရမှာ မဟုတ်ပေမယ့် သူကတော့ လမ်းပေါ်မှာ တဆတ်ဆတ် တုန်ယင်နေသော နှလုံးသားကို ငြိမ်သက် မှန်ကန်သွားအောင် အနိုင်နိုင် ထိန်းသိမ်းရင်း ရပ်တန့် ကျန်ရစ်ခဲ့၏။

တကယ်တော့ ထိုမိန်းကလေးနှင့် ပွတ်တိုက်မိသွားခဲ့တာ သူ့ဘယ်ဖက်လက် မဟုတ်ဘဲ သူ့နှလုံးသားသာ ဖြစ်ကြောင်း ထိုစဉ်က သူသိမြင်ဖို့ ညံ့ဖျင်းခဲ့ပါသည် ။

★

February Rain

Idon't know who U R

but I would like to

tell U about him.

ဖေဖော်ဝါရီ - မိုး

မင်း ဘယ်သူလဲဆိုတာ ငါမသိဘူး

ဒါပေမဲ့ မင်းကို ငါ သူ့အကြောင်း

ပြောပြချင်တယ်။

*

အခန်း (၁)

“သူရိန် ... စောစောက မင်းဖြစ်သွားတဲ့ ပုံစံက တော်တော်လေး ရုပ်ပျက်သွားတယ်၊ အားလုံး ရဲ့ ကြားထဲမှာ မင်းက လူရွှင်တော် ဖြစ်သွားတယ်”

ခုချိန်ထိ တည်ငြိမ်မှုမရသေးသည့် သူ့ကိုကြည့်ပြီး လင်းထင် ပြောသည် ။ သူက အနည်းငယ် တုန်ယင်နေသော ကိုယ့်လက်ချောင်းကိုယ်ပြန်ကြည့်ကာ သက်ပြင်းကို ခပ်သဲ့သဲ့ ချ ဖြစ်၏။

“မိန်းကလေးတွေနဲ့ စကားပြောရတာ ကြောက်စရာမှ မဟုတ်တာ၊ မင်းက ဘာလို့ ဒီလောက် တောင် ပရမ်းပတာ နိုင်သွားရတာလဲ”

“တော်ပါတော့ လင်းထင်ရာ ... မပြောပါနဲ့ တော့၊ အဲဒါကြောင့် ငါဘယ်မိန်းကလေးနဲ့ မှ သူငယ်ချင်း မလုပ်တာပေါ့”

မပြောချင် ပြောချင်နှင့် သူ လင်းထင်ကို ပြန်ပြောလိုက်သည် ။ ချက်ချင်းပင် လင်းထင်က ...

“အဲဒီလောက်တောင် မိန်းကလေးတွေကို ကြောက်ရသလားကွာ၊ ထားပါတော့ ... ခုကိစ္စက ငါမင်းအစား မခံချင်လွန်းလို့ ပြောနေရတာပါ”

“ဘယ်တတ်နိုင်ပါ့မလဲကွာ”

“ကျွတ် ... မင်း မတတ်နိုင်တာ ငါသိပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ စောစောက မ

င်းဖြစ်ပုံကို ငါတို့ နဲ့ ဘောလုံးပြိုင်ဘက် Physics မေဂျာက ကောင်တွေ
တွေ့သွားလို့ ဝိုင်းလှောင်ကြတာ ငါမခံနိုင်ဘူးကွ”

လင်းထင် က မကျေမချမ်း ရေရွတ်သည်။ ။

“ငါစဉ်းစားလို့ မရတာက ဘောလုံးကန်တဲ့ နေရာမှာ
အရမ်းထူးချွန်ပြီး ရဲဝံ့တဲ့ မင်းက မိန်းကလေးတွေနဲ့ ဆက်ဆံတဲ့ နေရာ
ကျတော့ ဘာဖြစ်လို့ ညံ့ဖျင်းကြောက်ရွံ့နေရတာလဲ”

“ငါ့ကို ခွင့်လွှတ်ပါ လင်းထင်၊ ဒီကိစ္စကို ပြောရရင် ငါ့ကိုယ်ငါတောင်
နားမလည်ဘူး၊ ဘာကြောင့်ဖြစ်မှန်း ငါလည်း မသိဘူး၊ ငါသိတာက မိန်း
ကလေးတစ်ယောက်ယောက်နဲ့ စကားပြောရ မှာ ၊ ပတ်သက်ရမှာ ကို ငါ
အရမ်းကြောက်တာပဲ၊ အခုလည်း ငါကြောက်နေတယ်၊ မောလည်း မော
နေ တယ်၊ ငါ ခဏနားပါရစေကွာ”

စကားများများ ပြောလိုက်ရသဖြင့် သူ့ဝင်သက်ထွက်သက်တွေက မ
မှန်ချင်။ ဒါပေမဲ့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ယုံကြည်မှုတော့ ပြန်ရလာသလို ခံစား
ရ၏။ သူနှင့်လင်းထင် ထိုင်နေသော ကံ့ကော်ပင် အောက်မှ လှမ်းကြည့်
လျှင် ကျောင်းသားကျောင်းသူတွေ ဥဒဟိုသွားလာနေကြသည် ကို အတို
င်းသား လှမ်းမြင်နိုင်၏။

ထိုကျောင်းသား ကျောင်းသူအားလုံး စိတ်လက်ပေါ့ပါးစွာဖြင့် သွား
လာနေကြခြင်းဖြစ်သည် ။ သူတို့ မှာ စိတ်လက်ပေါ့ပါးဖွယ်ကောင်းသော
အကြောင်းတွေ အတော်များများ လည်း ရှိနေနိုင်သည် လေ။ ဥပမာ - သူ
တို့ ၏ မိဘတွေဆီကနေ ဟိုဟိုဒီဒီ အကြောင်းပြပြီး မုန့်ဖိုးညာတောင်း
လို့ ရသည် ။ ကျောင်းမှာ ဝါသနာတူရာ အုပ်စုဖွဲ့ပြီး အနုပညာ၊ အားက
စားနှင့် တခြားကိစ္စတွေကို တက်ညီ လက်ညီ စုပေါင်းလုပ်ဆောင်လို့ ရ
သည် ။ ထို့အပြင် ကိုယ်နှစ်သက်ချစ်ကြိုက်မိသူ တစ်ဦးဦးနောက် တ

ကောက်ကောက်လိုက်ပြီးလည်း ကိုယ့်အချစ်တွေကို လေတစ်လုံး မိုးတစ်လုံး ကြွားဝါပြောဆို၍ လည်း ရသေးသည်။ ။ ကဲ ... ဘယ်လောက်တောင် စိတ်လက်ပေါ့ပါးဖို့ ကောင်းလိုက်ပါသလဲ။ သူ့လို မျိုး တက္ကသိုလ်ကျောင်းသားတစ်ယောက် ဖြစ်ခွင့်ရတာ။

ဟင့်အင်း .. မဟုတ်ဘူး ... တက္ကသိုလ်ကျောင်းသားဖြစ်ရတာ သူ့အတွက်တော့ စိတ်လက် ပေါ့ပါးစရာတွေဟာ တခြားသူတွေလို များများစားစား ရှိမနေခဲ့ပါဘူး။

“ဟင်း ...”

ဒုတိယအကြိမ်မြောက်အဖြစ် သူ သက်ပြင်းထပ်ချဖြစ်သည်။ ။

“ငါ ခုမှ သတိရတယ်၊ အတန်းရှေ့မှာ နောင်နောင်တို့ အဖွဲ့နဲ့ ငါချိန်းထားတယ်ကွ၊ မင်း လိုက်ခဲ့မယ် မဟုတ်လား။”

လင်းထင်၏ အသံက သူ့ဘေးကနေ ရုတ်တရက် ထွက်လာသောကြောင့် သူဖျတ်ခနဲတောင် လန့်သွားမိသည်။ ။ ပြီးမှ ...

“ငါ မလိုက်သေးဘူး လင်းထင်၊ ဒီမှာ ခဏထိုင်ချင်သေးတယ်”

ခုတော့လည်း လင်းထင်က သူ့ကို နားလည်စာနာမှုရှိသော မျက်လုံးများ ဖြင့် ကြည့်ကာ ..

“အေးလေ ငါသွားတော့မယ်၊ ခဏနေရင် အတန်းထဲမှာ ငါတို့ ပြန်ဆုံကြတာပေါ့”

သူ ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။ ။

လင်းထင်က သူ့ပုခုံးကို ခပ်ဆတ်ဆတ်တစ်ချက်ပုတ်ပြီး ပေါ့ပါးသွက်လက်စွာ ထွက်ခွာသွား သောအခါ ကုံ့ကော်ပင်အောက်က

ခုံတန်းလျားမှာ သူတစ်ယောက်တည်း ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။ သူက လင်းထင်အပြစ်တင်ခဲ့သည့်ကိစ္စကို ရင်တထိတ်ထိတ်ဖြင့် ပြန်လည်စဉ်းစားနေမိလိုက်၏။

*

တကယ်ဆိုလျှင် သူ့အသက်က ရှေ့လဆိုလျှင်ပဲ (၁၉) နှစ်တင်းတင်းပြည့်တော့မည့် တက္ကသိုလ် ဒုတိယနှစ် ကျောင်းသားတစ်ယောက်ဖြစ်သည်။ သူ့လို အသက်အရွယ်ရှိ ယောက်ျားလေး တိုင်းသည် လောကအကြောင်းကို တစ်စိတ်တစ်ပိုင်း နားလည်ကာစ၊ သိမြင်ကာစ ထို့အတူ အရာရာကို လက်တည့်စမ်းချင်၊ သွေးတိုးစမ်းချင်သည့် သဘောလည်း ရှိတတ်ကြသေးပြန်သည်။ အထူး သဖြင့် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ယုံကြည်မှုကနေသည့် အရွယ်လည်း ဖြစ်လို့ နေသည်။

သူကလည်း ထိုကဲ့သို့သော ယောက်ျားလေးမျိုးပင်ဖြစ်သည်။ သူက ဘောလုံးကစားတာ ဝါသနာကြီးသည်။ ဝါသနာကြီးသလိုလည်း ဘောလုံးကစားသည့်နေရာတွင် ထူးချွန်သည်။ သူတို့ အင်္ဂလိပ်စာ မေဂျာ ဘောလုံးအသင်းတွင် သူက မရှိမဖြစ် အရေးပါသူတစ်ယောက် ဖြစ်သည်။ သူ၏ ပညာရေး၊ ကျန်းမာရေး၊ အနုပညာခံစားမှု၊ စိတ်ရင်းစိတ်ဓာတ်၊ အထွေထွေဗဟု သုတ အဲဒါတွေအပြင် အတွေးအခေါ်၊ ဘာသာရေး ယုံကြည်မှု၊ စိတ်ရင်းစိတ်ဓာတ်၊ ဟာသဉာဏ် စသည် တို့ အား တခြား သက်တူရွယ်တူ ယောက်ျားလေးများ နှင့် ယှဉ်ကြည့်လျှင် အကောင်းဆုံး မဟုတ်တောင်မှ အလယ် အလတ်ထက် သာသည် ကို ရှင်းလင်းစွာ တွေ့မြင်နိုင်၏။

သို့ရာတွင် သူ့ဆီ၌ တခြားယောက်ျားလေးများ လို မဟုတ်ဘဲ လိုအပ်နေသည့် ချို့ယွင်းချက် တစ်ခုက ရှိနေသည်။ တကယ်ကို တစ်ခုတည်း

သာဖြစ်သည်။ ။ ထိုတစ်ခုတည်းသော အရာက

*

ပထမ သူထိုင်နေသည့် စားပွဲဝိုင်းက နေပူလာသောကြောင့် ယခု ထိုင်နေသည့် စားပွဲဝိုင်းကို သူရွှေ့လာခြင်းဖြစ်သည်။ ။ ထိုအချိန်မှာ ပင်လင်းထင်ရောက်လာကာ သူတစ်ယောက်တည်း ထိုင်နေ သည့် စားပွဲမှ ဝင်ထိုင်သည်။ ။

“ဘယ်လိုလဲ သူရိန်၊ မတွေ့တာကြာတော့ မင်းဆံပင်တွေ ပိုရှည်လာသလိုပဲ”

ပြီးခဲ့သော မတ်လက First semester စာမေးပွဲတွေ ဖြေပြီးနောက်ပိုင်း တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက် မတွေ့ခဲ့ကြရသဖြင့် လင်းထင်က နှုတ်ဆက်လိုက်တာ ဖြစ်သည်။ ။

“လာကွာ လင်းထင်၊ မင်းကဘာလို့ ခုမှ ကျောင်းတက်ရတာလဲ၊ ငါပြန်တက်တာ တစ်ပတ် တောင်ကျော်နေပြီ”

ကျောင်းပြန်ဖွင့်ပြီး ကျောင်းတက်နောက်ကျနေသော လင်းထင်ကို အမေးစကားတစ်ဝက်နှင့် သူပြန်နှုတ်ဆက် ဖြစ်၏။

“ဒီလိုပဲလေကွာ ... ကျောင်းပိတ်ပြီးပြီဆိုရင် ဖွင့်တဲ့ အခါ ကျောင်းပြန်တက်ဖို့ ငါ့မှာ အားတော်တော် ပြန်ယူရတာ အကျင့်ဖြစ်နေပြီ ၊ ဒါနဲ့ ငါတို့ ဘောလုံးတစ်သင်းလုံး အကုန်စုံအောင် ကျောင်းပြန်တက်ကြပြီလား”

သူတို့ ၏ အင်္ဂလိပ်စာမေဂျာဘောလုံးအသင်းမှ အသင်းသားများ စုံ၊ မစုံ လင်းထင်မေးခြင်း ဖြစ်သည်။ ။ လင်းထင်ကလည်း မေဂျာဘောလုံးအသင်းကစား တစ်ယောက်ပဲလေ။

“မစုံသေးဘူး လင်းထင်ရ၊ ဟိုကောင် ဂိုးသမားဇော်ဗိုဗိုရယ်၊ နောက် တန်းအတွင်းမှာ ကစား တဲ့ ထွန်းထွန်းနိုင်ရယ်၊ တိုက်စစ်မှူး အောင်သီ ဟရယ်၊ နောက် ဝေယံနဲ့ ဖိုးပြည့်၊ ဒီကောင်တွေလည်း မတက်သေးဘူး”

လင်းထင်က သူ့အပြောအား ခေါင်းတညိတ်ညိတ်လှုပ်ကာ နားထောင်သည်။ ။ ထိုအခိုက် စောစောက သူတစ်ယောက်တည်း ထိုင်နေခဲ့ပြီး နေပူလာသဖြင့် ရွှေ့ခဲ့သော ပထမစားပွဲဝိုင်းသို့ မိန်းကလေးတစ်စု ဝင်ထိုင်တာကို သူမြင်လိုက်သည်။ ။

“Plain တစ်ခွက်”

အနားသို့ရောက်လာသော စားပွဲထိုးလေးအား လင်းထင် လှမ်းမှာ လိုက်သည်။ ။ ပြီးတော့ ..

“ဟေ့ကောင် သူရိန်၊ ဟိုဘက်ဝိုင်းမှာ အခုရောက်လာတဲ့ ကောင်မလေးတွေအဖွဲ့ကို မင်း သိလား”

ပထမ သူထိုင်ခဲ့သော စားပွဲဝိုင်းတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်ကြသည့် မိန်းကလေးအဖွဲ့ကို လင်းထင်က မေးငေါ့ပြသည်။ ။

“ဘယ်သိမှာ လဲကွ၊ ငါက မိန်းကလေးတွေနဲ့ အပေါင်းအသင်းမှ မလုပ်တာ”

“အေး ... အဲဒီအဖွဲ့ကို မှတ်ထား Chemistry မေဂျာကပဲ”

လင်းထင်အပြောကြောင့် သူ မျက်မှောင်နှစ်ဖက်ကို ကြုတ်လိုက်မိကာ ...

“ငါက ဘာကိစ္စကြောင့် သူတို့ အဖွဲ့ကို မှတ်ထားရမှာ လဲကွ”

“ဒီလိုကွ ... သူတို့ အဖွဲ့က အရမ်းဗရတ်ကျတဲ့ အဖွဲ့၊ တော်ရုံတန်ရုံ

ကောင်လေးတွေတောင် သူတို့ အဖွဲ့နဲ့ တွေ့ရင် ကျွတ်သွားကြတာများတယ်။ အဲဒါကြောင့် သူတို့ အဖွဲ့ကို ရှောင်ခိုင်းရတာပဲ”

သည် တစ်ခါတော့ သူ ငြိမ်သက်မိသွားသည်။ ။ အိုး ... တော်တော်ဗရတ်ကျတဲ့ အဖွဲ့ဆိုပါလား။ အလိုလိုနေရင်း ထိုအဖွဲ့ဆီ သူ့မျက်လုံးတွေ ရောက်သွားတော့ အကြည့်ကို ကြာကြာမထားရဲဘဲ ကမန်းကတန်း လွှဲပစ်လိုက်မိသည်။ ။

“နေစမ်းပါဦး သူရိန်ရ ... မင်းက ဘာဖြစ်လို့ ကောင်မလေးတွေနဲ့ အပေါင်းအသင်း မလုပ်ရ တာလဲ”

ပြောပြီး သူ့မျက်နှာကို လင်းထင်က စိတ်ဝင်စားစွာ ကြည့်၏။ အစကတော့ တစ်ခုခုကို ဖုံးကွယ်ဖို့ သူကြိုးစားကြည့်ပါသေးသည်။ ။ ဒါပေမဲ့ နောက်တော့ ရိုးရိုးသားသားပဲ လင်းထင်၏ အမေးကို ဖြေလိုက်၏။

“ကြောက်လို့ ...”

လင်းထင် ခဏတော့ ကြောင်သွားသည်။ ။ ပြီးမှ ...

“ဟား ... ဟား ... ဟား ... ကြောက်လို့ ဟုတ်လား .. ဟား ... ဟား ... တော်တော်ရယ်ရတဲ့ ကောင်”

လင်းထင်က သဘောကျစွာ ရယ်မောနေသလောက် သူကတော့ ခေါင်းကိုငုံထားပြီး ငြိမ်နေမိ သည်။ ။ နောက်တော့ ဗရတ်ကျသည် ဆိုသော မိန်းကလေးအဖွဲ့ဆီ မရည်ရွယ်ထားပါဘဲ သူ့မျက်လုံး တွေ ရောက်သွားရပြန်သည်။ ။

“ဟင်”

စိုးရိမ်စိတ်တစ်ခုက ရင်ဘတ်ထဲမှ ရုတ်ချည်းထိုးတက်လာသည်။ ။ သူ့ ခန္ဓာကိုယ်က အမှီ အတွယ်၊ အထိအကပ်မရှိဘဲ လေဟာနယ်မှာ မျောလွ

င့်သူလို ဖြစ်သွား၏။ ချက်ချင်းပင် ခါးကြားမှာ ထိုးထားသည့် Wallet ပိုက်ဆံအိတ်လေးကို သူဆွဲထုတ်ကြည့်လိုက်သည် ။

“သေပြီကွာ”

Wallet ထဲက အိတ်ငယ်လေးများကို သေချာစွာစစ်ဆေးပြီး သူ တီးတိုးရေရွတ်မိလိုက်သံ ကြောင့် လင်းထင်က ..

“ဘာလဲ သူရိန်၊ ဘာဖြစ်လို့ လဲ၊ ပိုက်ဆံအိတ်က ဘာပျောက်လို့ လဲ”

“ဟူး”

သူက သက်ပြင်းကို အရင်ချပြီးမှ ...

“မင်း မလာခင်က ဟိုဗရုတ်ကျတဲ့ ကောင်မလေးအဖွဲ့ထိုင်နေတဲ့ စားပွဲမှာ ငါထိုင်ခဲ့တာကွ၊ အဲဒါ နေပူလာလို့ ဒီစားပွဲကို ရွှေ့ခဲ့တာ၊ အဲဒီ စားပွဲမှာ ထိုင်တုန်းက ငါ့အိတ်ထဲမှာ ထည့်ထားတဲ့ Address Book လေးကို ခဏထုတ်ကြည့်မိတယ်”

“အဲဒီတော့ Address Book စာအုပ်လေး ခုပျောက်သွားလို့ လား”

သူ့စကားမဆုံးခင် လင်းထင် ဖြတ်ပြော၏။

“ဟုတ်တယ် ... ဒါပေမဲ့ ပျော်တာ မဟုတ်ဘူး ကွ၊ အဲဒီစားပွဲမှာ ကျကျန်ခဲ့တာ၊ ဒီကနေ မင်း လှမ်းကြည့်လိုက်၊ ညာဘက်စားပွဲအောက် အဖျားလေးမှာ ”

လင်းထင်က သူညွှန်ပြရာကို လှမ်းကြည့်သည် ။

“တွေ့လား”

“ဘယ်မှာ လဲကွ ... ဪ ... အေး ... တွေ့ပြီ တွေ့ပြီ”

တွေ့တာက အကြောင်းမဟုတ်၊ ဘယ်လိုပုံစံနဲ့ မိန်းကလေးတွေ ခြေ

ထောက်ကြားက Address Book စာအုပ်ငယ်လေးကို ကောက်ယူရမှာ
လဲ၊ သူ တွေတွေငေးငေး ဖြစ်နေရ၏။

“သူရိန် ... မင်း သွားမကောက်ရဲဘူး မဟုတ်ဘူး ”

ပြီးစစ မျက်နှာပေးဖြင့် သူ့ကိုကြည့်ကာ လင်းထင်ပြောသည် ။

“အဲဒီဝိုင်းက နေပူလို့ ငါပြောင်းလာတာကွ၊ ခုလည်း ပူတုန်းပဲ၊ သူတို့
ကြာကြာ ထိုင်နိုင်မယ် မထင်ပါဘူးကွာ”

“မင်းက သူတို့ ထွက်သွားမှ ကောက်မယ်ပေါ့”

“အင်း”

သည် ကိစ္စကို တွေးရိုးတွေးစဉ်အတိုင်း တွေးမိကာ
သူ့အမှားဖြစ်သွား၏။ အကြောင်းကတော့ ထိုအဖွဲ့ထဲမှ တစ်ယောက်က
သူ Address Book စာအုပ်အသေးလေးကို တွေ့ရှိသွားသောကြောင့်ပင်
ဖြစ်၏။

“ဘယ်လိုလုပ်မလဲ .. သူရိန်”

အခြေအနေကို သဘောပေါက်နေပြီဖြစ်သော လင်းထင်က အလော
တကြီးလေသံမျိုးဖြင့် မေးသည် ။

“ငါသွားတောင်းကြည့်မယ်”

ပြောပြီးမှ မှားသွားပြီဖြစ်မှန်း သူ့ဘာသာသူ သိလိုက်သည် ။ ကျွတ်
... ဘာလို့ ငါက အဲဒီ လောက် သတ္တိကောင်းသွားရတာလဲ၊ ဘာကိုမှန်းမ
သိရသည့် စိုးရိမ်စိတ်က သူ့သွေးကြောတွေထဲ ဆန်တက်လာနေသည် ။

“ဟေ့ကောင် ... သူရိန်၊ ဘာဝိုင်နေတာလဲ၊ သွားတောင်းမယ်ဆို ..
သွားလေ”

သူ ဆတ်ခနဲ မတ်တတ်ထရပ်လိုက်ပြီး ဘယ်ကိုမှ မသွားသေးဘဲ ငေါင်နေမိပြန်သည်။ ။

“သူရိန် ... သွားလေကွာ ၊ တော်ကြာ ..”

သည် တစ်ခါတော့ လင်းထင်ပြောတာကို ဆုံးအောင် နားမထောင်တော့ဘဲ သူထွက်လာခဲ့ သည် ။ စားပွဲချင်းနီးသဖြင့် ခဏလေးနှင့် ရောက်မယ်မှန်း သိသိကြီးကို သူစိတ်က အကြာကြီးနေမှ ရောက်ချင်နေမိသည် ။ တစ်လှမ်း၊ နှစ်လှမ်း၊ သုံးလှမ်း ... လေးလှမ်းကျော်ကျော်လောက်တွင် အင်မတန်ဗရုတ်ကျပါသည် ဆိုသော Chemistry မေဂျာမှ ကောင်မလေးတွေအဖွဲ့ ထိုင်နေသည့် စားပွဲ သို့ သူကျကျန်ခဲ့သော Address Book စာအုပ်အသေးလေးကို ပြန်တောင်းရန် ရောက်ရှိလာခဲ့၏။

“ဟိုလေ ... စောစောက ခင်ဗျားတို့ ကောက်ရတဲ့ Address Book ကလေးဟာ ကျွန်တော် ပိုင်တာပါ”

အသံကြောင့် ကောင်မလေးတွေတစ်ဖွဲ့လုံး သူ့ကို ခေါင်းထောင်ကြည့်ကြသည် ။ ထိုအထဲမှ သူ Address Book ကို ကိုင်ထားသောကောင်မလေးက ...

“ဪ ... ဒီစာအုပ်လေးကို ပြောတာလား”

“ဟုတ်ကဲ့ခင်ဗျာ .. အဲဒီ စာအုပ်ပါ”

“ဒါဆို ... ရော့ ... ယူ လိုက်လေ”

ကောင်မလေးက အလွယ်တကူပင် Address Book ကလေးအား လက်ကမ်းပေးလာသော ကြောင့် သူက ဝမ်းသာအရ လှမ်းယူလိုက်သည် ။

“ဟာ”

“ဟား ... ဟား .. ဟား”

“ခစ် ... ခစ် ... ခစ်”

ရက်စိတ်ကြောင့် သူတစ်ကိုယ်လုံး ပူထူသွားသည် ။ Address Book ကိုင်ထားသော ကောင်မလေးက သူလက်လှမ်းအယူတွင် မပေးဘဲ လက်ကိုနောက်သို့ ပြန်ရုပ်လိုက်သောကြောင့် သူ လက်သာ လေထဲမှာ တန်းလန်းကြီး ဖြစ်သွားရ၏။ ကောင်မလေးတွေ တစ်ဖွဲ့လုံးက သူ့ဖြစ်ပုံကို ကြည့်ကာ ဝိုင်းဟားကြသည် ။

ရက်ရက်ဖြင့် ဘာလုပ်ရမယ်မှန်းမသိဘဲ နောက်ကို သူလှည့်ထွက်မည်အလုပ် ...

“ဟေ့ ... မယူဘူးလား၊ ဒီတစ်ခါ တကယ်ပေးမှာ ပါ”

“ခစ် .. ခစ် ... ခစ်”

သူ Address Book ကိုင်ထားသော ကောင်မလေးက ရုပ်တည်ဖြင့် ပြောသည် ။ ကျန်သည့် ကောင်မလေးတွေက ပြုံးစိပြုံးစိနှင့်။

“ရော့ ... တကယ်ပေးနေတာ မယူဘူးလား”

ကောင်မလေးမျက်နှာက အမှန်တကယ်ပေးမည့် မျက်နှာပါပဲ။ ကောင်မလေးလက်ထဲက Address Book ကို ဒုတိယအကြိမ်အဖြစ် သူလှမ်းယူလိုက်ပြန်သည် ။

“ဟင် ...”

“ခစ် ခစ် ... ခစ်”

“ဟား .. ဟား ... ဟား”

သည် တစ်ခါလည်း ခံလိုက်ရပြန်ပြီ။

သည် တစ်ခါ ခံလိုက်ရတာက ပိုဆိုးသည်။ အကြောင်းကတော့ အခု ကောင်မလေးတွေ ဝိုင်း အပြင် ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာ ကြည့်နေသည့် Physics မေဂျာက ဘောလုံးပြိုင်ဖက်တွေ ထိုင်နေသော ဝိုင်းကပါ သူ့ကိုလှောင်ရ ယ်ကြသောကြောင့် ဖြစ်၏။

ကောင်မလေးတွေတစ်ဖွဲ့လုံးကို သူ မကြည့်ရဲတော့။ ဘယ်သူ့ကိုမှ လည်း သူမကြည့်ရဲတော့။ သူ့စိတ်တွေ မောလျလာသည်။ အသက်ရှူနှုန်းမြန်လာသည်။ ပြီးတော့ သူ့အာခေါင်တွေ ခြောက်သွေ့ လာသည်။

“ကဲ ... ကဲ ... ရော့ ... ဒီတစ်ခါ တကယ်အတည်”

“ခစ် ... ခစ် ... ခစ်”

အသံတွေကို ကြားနေရပေမယ့် ကြားရတယ် မထင်၊ ရှက်စိတ်အပြင် တစ်ခုခုကို ကြောက် သောစိတ်က ပါလာ၏။ ဘာလဲ။ ငါအခု ဘာလုပ်ရ မှာ လဲ၊ ချောင်ပိတ်ရိုက်ခံနေရသော ခွေးရူး တစ်ကောင်လို သူ့ကိုယ်သူ ခံစားနေရသည်။ သူ့ရင်ဘတ်ထဲ အမှောင်ကျနေ၏။

“ဖတ်”

ရုတ်တရက် ကြိုတင်ကြံစည်မထားဘဲ ကောင်မလေးလက်ထဲမှ Address Book လေးကို လျင်မြန်စွာ သူ လုယူလိုက်သည်။

“အို”

“ဟင်”

ကောင်မလေးတွေ တစ်ဖွဲ့လုံး အံ့အားသင့်သွားကြသည်။ သူ့ကိုယ်တိုင်လည်း သူ့အပြုအမူကို သူ ပြန်ပြီး အံ့ဩသွားမိသည်။ နောက်တော့ တွေးမထားမိဘဲ Canteen အပြင်ဘက်က လမ်းမပေါ် ခပ်သွက်သွက် သူ လျှောက်မိလိုက်သည်။

“အွတ်”

“ဟား ... ဟား ... ဟား”

“ခစ် ... ခစ် ... ခစ်”

Canteen အပြင်မရောက်ခင် မြေကြီးထဲမှ တစ်ပိုင်းတစ်စ ပြုထွက်
နေသော အုတ်နီခဲကို သူ ခလုတ် တိုက်မိသဖြင့် ပိုင်းဟားကြပြန်သည်။ ။

သူ ဘာကိုမှ မသိချင်။ သည် နေရာမှ နည်းနည်းဝေးသည့် နေရာတွင်
အနားယူချင်သည်။ ။ ခြေဦးတည့်ရာသို့ သူ ထွက်လာခဲ့သည်။ ။ သူ့လက်
ထဲတွင် Address Book စာအုပ်အသေးလေး။ သူ့နောက်တွင် တော့
အပြေးတစ်ပိုင်း လိုက်လာသော သူငယ်ချင်း လင်းထင်။

*

လေရိုင်းတွေ ရှူးရှူးရှဲရှဲ တိုက်ခတ်

မှိုင်းရင့်ရင့် မီးခိုဝေဝေ ဟင်းလင်းပြင်မှာ

တစ်ယောက်တည်း

ဒူးတုပ်စောင့်စားရတာပဲ အဖတ်တင်တယ်

ကြယ်စင်ကြယ်ဖူးတွေက ရောက်မလာဘူး

(ခြောက်သွေ့ရာဝင်မှ)

(၂၀၀၀ ခုနှစ်)

*